

man prøver nu ligesom at få lidt publikum og lidt pressedækning ved at tage det op som enkeltstående tilfælde. Det er, hver gang vi har et lovforslag her i salen, at man skal diskutere det.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Hr. Hovmand får det til at se ud, som om han har sagt noget begavet, eller i hvert fald forsøger han, når han siger, at det er klart, at når der sker begrænsninger i dispositionsretten og det får økonomiske konsekvenser, skal der også erstatning til.

Skal vi lige prøve at få det ned på jorden? Hvis en landmand har en gravhøj på sin mark, får det jo økonomiske konsekvenser for ham, at han skal bevare den, for han kan tjene penge på at pløje den ned. O.k., den ene betingelse er altså opfyldt. Det beskærer også hans dispositionsret, for han er nødt til at have nogle redskaber, så han kan køre rundt om gravhøjen, og hans ret til at ødelægge et fortidsminde er beskåret. Hans ret til at ødelægge noget natur er beskåret. Er det virkelig rigtigt, at det er Venstres mening, at landmanden skal have erstatning i sådan en situation, hvor hans eneste rådighedsindskrænkning består i, at han ikke kan have lov til at ødelægge noget natur eller nogle fortidsminder? Det, man skal have erstatning for, er altså, at man ikke får lov til at ødelægge noget. Det er meget langt fra den gode Venstretradition, som jeg også kender tæt på, og som var noget med at tage vare på den jord, man havde overtaget, for at den kunne gå videre til éns efterfølger. Men det her ligner det værste af Handelshøjskolevenstre. Det ligner griskhed og rovdrift eller tanken om, at bare man rager penge til sig, har man ingen andre forpligtelser.

Naturbeskyttelsen handler om at bevare naturen, og man skal ikke have erstatning, fordi man lader være at ødelægge den. Jeg fatter ikke en brik af det.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne tilslutte mig hr. Steen Gades bemærkninger. Jeg fatter det heller ikke.

Men jeg vil også gerne give hr. Svend Erik Hovmand lejlighed til at svare på mine spørgsmål. Jeg ved, der er kort tid til at gøre det, og at det ikke skyldes uvilje, så derfor vil jeg gerne gentage dem:

Hvis der skal laves naturgenopretning, foretrækker Venstre så en model som i Tøndermarsken, hvor man har bevaret den private ejendomsret og hele tiden har et utroligt kævl og strid om erstatningsspørgsmål og diskussioner om, hvorvidt det er erstatningsberettiget eller ej? Eller foretrækker Venstre den model, som er lavet i Skjern Å-projektet, hvor man har opkøbt de ca. 2.000 ha, der skal til for at få åen til at sno sig igen, og det er staten alene, der kan bestemme og f.eks. give græsningsret til dem, der har jord ned til åen?

Jeg kunne godt tænke mig at høre, at Venstre ikke bare siger nej til en masse ting. Hvordan forestiller Venstre sig egentlig, at vi skal lave naturgenopretningsprojekter? Der har været en stor debat med Venstre – det ved alle – om Skjern Å, men tingene er faldet på plads, og Venstre er gået med i forliget. Men hvordan vil Venstre egentlig lave naturgenopretningsprojekter?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu blev jeg altså skuffet over hr. Steen Gade. Hvis jeg personlig skulle give udtryk for, hvilke forpligtelser jeg mener, jeg har over for naturen, er jeg ikke bange for at sige: Jeg har et forvalteransvar; jeg har modtaget en natur, og den skal jeg naturligvis give videre, og ejendomsretsbegrebet ændres også. Det er der jo ingen der bestrider, og vi har jo også stemt for de love.

Men det, vi taler om nu, er, at der er en retsikkerhed, der er en række reguleringer, der er selvmodsigende og uklare, hvor man siger, at det hele bare skal ske uden erstatning. Man kan give indskrænkninger i ejendomsretten, man kan give det i rådighedsretten, man kan give det i dyrkningsretten, og så må folk ikke have en sø og ikke have en skov.

Og det, vi siger, er: Lad os nu stoppe op et øjeblik og prøve at analysere, hvad det er, der er sket. Det er fulkommen utåleligt efterhånden. Der er en retsikkerhed ud over alle grænser, og den vil vi gerne diskutere, og jeg forstår, at hr. Aage Brusgaard – hvor han så er blevet af – er enig med mig i, at i hvert eneste lovforslag skal vi have diskuteret retssikkerheden, og ministeriet skal tvinges til at skrive om det i lovforslaget.